

историцы грижали са повече за красотата на изложеніето, неже за истинната на самытъ събытія, и дѣйствителността са размѣсвала съ измыслицата. Таквазъ е Исторіята на Гръцкыя писатель Иродота, когото ужъ смѣтатъ за отецъ на Исторіята; у Римлянытъ исторіята зема вече по-строгъ характеръ; тѣй у Тита-Ливія и Тацита вижда са по-малко изобразителность и удошевленіе въ разказа, но по много правдивость въ изложеніето на събытіята.

Въ срѣднитъ вѣкове Исторіята изгубила сичкото изящество на изложеніето и са обърнала въ сухо, еднообразно изобразяванье на събытіята; но за него пѣкъ родила са потребность за опытъ на историческытъ матеріалы, какъто истинната да са раскрыва. Най-подиръ въ XVII вѣкъ, когато исторіята са познала за наука, Италиеницътъ Вико начинъ да доказва, че въ изложеніето на събытіята не стига токо една външна послѣдователность, но трѣба да има и вътрѣшна свръзка, сир. трѣба да са покаже, какъ съка преминѣла случка служила за причина на друга слѣдъ нея. Погледътъ Виковъ на исторіята са потвърди между ученытъ, и наподиръ го послѣдовахъ строго най-добрытъ Европейскы историцы: Юлъ, Гиббонъ, Нибуръ, Гизо, Тьерри, Мишле и много други.

Какво са иска днесъ отъ исторіята. — Въ сегашното време исканіята отъ Исторіята сѣ още по-голымы. За необходими условія на достойнството на Исторіята (скоято, споредъ съвременнытъ понятия, трѣба да бѣде върна картина на народныя животъ или на цѣло челоувѣчество), признаватъ сѣ: *критика, прагматизмъ и художественность.*

Историческата *критика* състои въ туй щото сичкытъ исторически матеріалы да бѣдѣтъ подробно разчленены, сравнены помежду си и оцѣнены въ отношеніе на тѣхната